

Joh.2:1-11, 2:a sönd.eft. trettondagen. 1:a.årg. 120115.

"Den här berättelsen måste vara sann." Så inleder den Danska prästen Kaj Munch en predikan över texten om bröllopet i Kana. "Den här berättelsen är så otrolig att den kan inte vara påhittad." säger han.

Men det är nog en och annan som tror, eller som snarare vill, att den skulle vara just påhittad. Och många har uttryckt en önskan om att den över huvudtaget inte skulle finnas med i evangelierna. Och ibland försöker man liksom rädda och rättfärdiga den genom att läsa in saker den egentligen inte säger. Tex. att vinet skulle vara alkoholfritt eller att det skulle handla om hur det gamla förbundet blir avlöst av det nya. Nytt vin i judarnas gamla reningskärl.

Själv älskar jag den, och tycker att det är underbart att den finns med.

Men vad är det egentligen som stör. Är det alkoholen, är det festen och glädjen. Att han bjuder älskande på moget vin. Är det att Jesus enligt Johannesevangeliet gör sitt första under, enbart för att rädda en fest från att bli ett fiasko? För att redan kanske lite smått berusade gäster, ska få i sig ännu mera vin? Tre dagar efter att de första lärjungarna kallats så är det dags för ett överflödigt gästabud.

Eller är det egentligen, för att man när man läser såna här texter. Så finns risken att man börjar förstå, att evangeliet inte liksom står, där man ställer det... Att evangeliet inte liksom står där man ställer det. Att evangeliet inte kan användas för sina egna syften, det säger hela tiden också någonting helt annat.

När Aljosja, en av huvudpersonerna i Dostojevskijs underbara roman Bröderna Karamasov bekymrat undrar varför denna berättelse egentligen kom med i Nya testamentet, en berättelse som så många allvarliga kristna haft problem med. Så får han denna vackra förklaring, "Den som älskar människorna, får också älska deras glädje. Den som älskar människorna får också älska deras glädje".

"Så gjorde Jesus det första av sina tecken, det var i Kana i Galileen. Han uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom.

Men är det inte så, att glädjen, den har kyrkan och många allvarligt kristna haft lite svårt med i alla tider... -just att älska människors glädje... det är ytligt, det kan till och med vara är syndigt.

Ska det vara kul, så ska det vara det på rätt sätt. Och ska man skratta, så ska det vara åt rätt saker. Som om man liksom kunde ha patent på glädje. Ja ni hör hur dumt det låter. Men är det inte ofta så vi har agerat.

Och förresten, säg mig vem du umgås med, så ska jag säga dig, att det ska du sluta med.

Och här står texten om bröllopet i Kana, en kontrast till alla moralisters glädjedödande tal.

Och är det inte det som är det underbara med evangeliet. Att just som man trodde sig börja begripa vad det handlar om så säger det också någonting helt annat. När vi trodde att det handlade om nykterhet, så förvandlar Jesus 600 liter vatten till vin. När vi trodde att det handlade om moral så läser vi om hur Jesus tar bedragare, landsförrädare och kanske även prostituerade som sina närmaste vänner. Ja varje gång vi är nära att begripa hur man ska beskriva en fin och hederlig värld. Hur man ska leva, vem som är på den rätta sidan och vem som är fel. –så angriper berättelserna alla våra syften.

När vi utestänger någon, inte sällan för att rättfärdiga oss själva, medvetet eller omedvetet, -så släpper evangeliet in dem, varje gång, på nytt och på nytt. Nej, evangeliet låter sig inte ställas, där vi vill ställa det. Det låter sig aldrig användas för våra egna syften. Vad var det nyss vi sjöng?

Vi trodde du var användbar, till salu,
vi skrev ditt namn på våra stridsbanér.
Vi byggde katedraler upp mot himlen
men du gick hela tiden längre ner.

Och vad händer egentligen med oss själva, när vi som människor utestänger andra? Andra som inte är, inte tänker eller tycker som jag själv. Och vad händer med mig själv när jag tror mig ganska säker veta vad som är rätt och vad som är fel. Eller vem som är rätt och vem som är fel? För det första uppstår väl den stora rädslan. Tänk om jag har fel, och för att skydda mig själv finns risken att jag blir än mer dogmatisk.

Men är det inte också så att jag också täpper till något. Täpper till nått slags livsflöde som gör att jag krymper som människa. Ja hur ska jag kunna hitta livets källflöden om jag redan har bestämt mig för hur det ser ut, om jag redan har bestämt mig för vad livet är hur det ska vara... "Blott i det öppna" sjunger vi ibland i en annan underbar psalm, "Blott i det öppna har du en möjlighet, men låser du om dig, då kvävs och förtvinar du."

Det gäller mot andra människor, men det gäller också mot det som kan näring i ditt liv. det som kan fylla på, få dig att växa och utvecklas som människa. Livets källa kallas det i dagens gudstjänst. Det som kan förvandla (600 liter) vatten till vin i ditt liv. Och bjuder egentligen inte livet på ett smörgåsbord av källflöden. Skapelsens skönhet, andra människor som ger och tillför, konsten, musiken poesin och litteraturen... Tankens frihet är underbar och obegränsad, den är till för att flyga och att upptäcka.

Den här världen är vår värld, men den är på samma gång också Guds värld. En värld genomsyrad av Guds ständiga närvaro, av Guds eviga nu. Här har vi också livets källa. Inte bara i det att både du jag och själva livet skulle vara en omöjlighet utan denna närvaro. Ingen Gud, inget liv, ingen ande!

Utan också i ett innehållsligt perspektiv. Att ana Gud, det tror jag är, som att ana liksom själva kärnan i livet och tillvaron. För när vi anar Gud, så kan vi också ana oss själva, ana varandra och skapelsens storhet.

Att ta livet och tron på stort allvar, att försöka vara moralisk, avstå från rusdrycker och gå i kyrkan. Det är nog bra i sig. Men kanske är det inte det viktigaste i tron. Utan kanske handlar det om just detta, att ana, att upptäcka, att se, att längta och att önska sig mer... att längta och att önska sig mer.

Guds rike mitt ibland oss står det i bibeln, ja till och med inom oss, lägger man till, -i dig och i mig.

Att tro och att ana, det är att öppna sig för denna livets källa. Att se, höra och smaka. Och om en liten stund ska vi fira nattvard tillsammans. Då får vi smaka, smaka brödet, vinet och smaka närvaron av Guds ansikte i den här världen. Smaka det gamla, det som alltid har varit. Men också det nya, det vi ännu inte vet.

Det handlar inte om förnuft och logik mina vänner. Det handlar om liv.

Sist några rader av Tomas Tranströmer:

Gå i grävlingens fotspår.

Det blir mörkt och svårt att se.

Där, på mossan ligger stenar.

En av stenarna är dyrbar.

Den kan förvandla allt

den kan få mörkret att lysa.

Den är en strömbrytare för hela landet.

Allting hänger på den.

Se den, röra vid den.